

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

SECȚIA A TREIA

CAUZA FOMIN c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 36755/06)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

11 octombrie 2011

DEFINITIVĂ

11 ianuarie 2012

Această hotărâre poate fi subiect al revizuirii editoriale.

În cauza Fomin c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea a Treia), în Camera compusă din:

Josep Casadevall, *Președinte,*

Alvina Gyulumyan,

Egbert Myjer,

Ineta Ziemele,

Luis López Guerra,

Mihai Poalelungi,

Kristina Pardalos, *judcători,*

și Marialena Tsirlî, *Grefier adjunct al Secțiunii,*

Deliberând la 13 septembrie 2011 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărîre, care a fost adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 36755/06) depusă împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile articolului 34 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”), de către dna Ecaterina Fomin („reclamanta”), la 17 august 2006.

2. Reclamanta a fost reprezentată de către dl V. Zeamă de la “Juriștii pentru Drepturile Omului”, o organizație neguvernamentală cu sediul în Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl V. Grosu.

3. Reclamanta a invocat, în special, că instanțele judecătorești nu au motivat suficient deciziile lor cu privire la aplicarea sancțiunii administrative și i-au aplicat o amendă, deși expirase termenul limită prevăzut de lege în acest sens.

4. La 9 decembrie 2008 Curtea a decis să comunice cererea Guvernului. De asemenea, ea a decis ca fondul cererii să fie examinat concomitent cu admisibilitatea acesteia (articolul precedent 29 § 3 din Convenție).

ÎN FAPT**I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI**

5. Reclamanta s-a născut în anul 1959 și locuiește în Soroca.

6. Reclamanta lucrează în calitate de electromecanic la o companie telefonică de stat. La 9 iunie 2005 reclamanta a telefonat-o pe R., convenind să o viziteze pe R. la domiciliul său situat pe strada Viilor 15/36 din Soroca, pentru a verifica funcționarea liniei telefonice instalate. După aproximativ douăzeci de minute, reclamanta a sosit la domiciliul dnei R. unde a fost întâmpinată de către R. care potrivit reclamantei, a început să strige la ea și să o numească cu cuvinte urâte.

7. Reclamanta a telefonat la poliție de la telefonul său mobil, însă i s-a comunicat că ea trebuia să se prezinte personal la poliție pentru a depune o plângere în formă scrisă. Ea a decis să se reîntoarcă la serviciu și să comunice superiorilor săi despre acest incident, dar i s-a sugerat să uite despre acesta. I s-a spus că R. deja l-a telefonat pe superiorul ei și s-a plâns despre o pretinsă insultare din partea reclamantei.

8. R. a depus o plângere la poliție, precum că reclamanta a insultat-o la 9 iunie 2005. Potrivit plîngerii dnei R., reclamanta a intrat în apartamentul acesteia situat pe strada Viilor 15/36 fără autorizare și a început să rupă firele telefonice de pe perete, insultînd-o cu limbaj ofensiv. De asemenea, reclamanta a distrus priza și liniile telefonice din subsol. Ea a fost extrem de iritată și de la ea mirosea a alcool. În final, ea a lovit-o pe R. în față și a plecat. Soțul dnei R. a scris o plângere similară, indicînd de asemenea strada Viilor 15 drept adresă a apartamentului unde a avut loc incidentul.

9. La 11 iulie 2005 poliția a întocmit un proces-verbal, confirmînd că reclamanta a comis o contravenție administrativă, insultînd-o pe R. Potrivit procesului-verbal, la 9 iunie 2005 reclamanta a intrat în apartamentul dnei R. fără autorizare, a insultat-o cu cuvinte necenzurate și apoi a lovit-o în față, cauzîndu-i dureri fizice.

10. La 26 iulie 2005 Judecătoria Soroca a constatat vinovăția reclamantei în comiterea contravenției administrative de huliganism.

11. La o dată necunoscută, Curtea de Apel Bălți a transmis cauza la rejudecare.

12. Reclamanta a prezentat declarații de la cinci companii pe care le-a vizitat la 9 iunie 2005, toate confirmînd că în ziua respectivă ea a fost politicoasă și nu era sub influența alcoolului, astfel contrazicînd declarațiile dnei R. referitoare la agresivitatea reclamantei și consumul de alcool. De asemenea, ea a prezentat un certificat, care confirma faptul că pentru data de 9 iunie 2005 nu a fost solicitată repararea liniilor telefonice de la locuința sau oficiul dnei R. și dovada că după pretinsa sa vizită au avut loc apeluri telefonice de la ambele linii telefonice. Potrivit reclamantei, aceasta demonstrează faptul că declarațiile dnei R. din plîngerea sa privind ruperea liniei și prizei telefonice nu au fost veridice. În continuare, ea a prezentat dovezi potrivit cărora compania la care lucra urma să deservească liniile telefonice din locuința dnei R., că la 9 iunie 2005 i s-a cerut să verifice un anumit număr de linii telefonice, inclusiv din locuința dnei R., și dovada că la 9 iunie 2005 reclamanta a telefonat la poliție.

13. La 19 decembrie 2005 Judecătoria Soroca a constatat vinovăția reclamantei în comiterea contravenției administrative de injurie. Decizia era o copie aproape cuvînt în cuvînt cu cea din 26 iulie 2005 și avea următorul conținut:

“Decizie cu privire la aplicarea sancțiunii administrative în baza articolului 47¹-1 din Codul cu privire la contravențiile administrative, 19 decembrie 2005

Judecătorul [V. N.] al Judecătoriei Soroca, examinînd cazul cu privire la contravenția administrativă comisă de [reclamantă, adresa și locul de muncă al acesteia], a constatat:

La 9 iunie 2005 la ora 12.20 [reclamanta] a intrat în apartamentul dnei [R.] situat pe strada Mateevici 1, nr. 42 fără permisiune, și a început a striga și a o numi cu cuvinte necenzurate, prin ce i-a înjosit onoarea și demnitatea dnei [R.], și prin urmare a comis o contravenție administrativă prevăzută de articolul 47³ (1) din Codul cu privire la contravențiile administrative.

Afirmația că [reclamanta] a lovit victima nu s-a confirmat.

În baza celor expuse mai sus, în conformitate cu [prevederile procedurale relevante din Codul cu privire la contravențiile administrative], instanța dispune:

De aplicat [reclamantei] amendă în mărime de zece unități convenționale în sumă de 200 lei [moldovenești].

Decizia cu drept de recurs la Curtea de Apel Bălți în termen de 10 zile”.

14. În cererea sa de recurs, reclamanta a invocat că nu există dovezi ce ar confirma faptul că ea a intrat vreodată în apartamentul dnei R. situat pe strada Mateevici sau că a strigat la aceasta. Instanța nu a argumentat decizia sa, spre exemplu, prin documente, depoziții ale martorilor sau orice altă dovadă în afara de declarațiile dnei R. și ale soțului acesteia. Mai mult, ea a vizitat-o pe R. la adresa acesteia din strada Viilor 15 și nu Mateevici 1, după cum este menționat în decizie. În final, instanța a neglijat prevederile articolului 37 din Codul cu privire la contravențiile administrative (a se vedea mai jos), potrivit cărora, amenda administrativă nu poate fi aplicată după expirarea termenului de trei luni de la comiterea contravenției.

15. La 8 februarie 2006 Curtea de Apel Bălți a menținut decizia instanței de fond. Decizia instanței începea cu următoarele:

“Prin decizia sa [din 19 decembrie 2005] instanța [ierarhic inferioară] a aplicat [reclamantei] o sancțiune administrativă, ca urmare a faptului că la 9 iunie 2005 aceasta a înjurat-o pe [R.] la domiciliul acesteia, amplasat pe strada Mateevici din Soroca, astfel înjosindu-i onoarea și demnitatea dnei [R.]”

În continuare, aceasta a făcut un rezumat al recursului declarat de reclamantă. În continuare, instanța de judecată a constatat că instanța de fond a respectat prevederile legale în ceea ce privește citarea părților, explicarea drepturilor lor și verificarea tuturor circumstanțelor cauzei.

Aceasta corect a respins capătul de plîngere, potrivit căreia reclamanta a lovit-o pe R., deoarece în cadrul ședinței de judecată R. însăși a negat faptul că ar fi fost lovită. Instanța a redus mărimea amenzii la 136 lei moldovenești (8.80 euro (EUR)), folosind o modalitate puțin diferită de calculare a sumei amenzii. Această decizie era definitivă. Textul deciziei era accesibil la Judecătoria Soroca, unde a parvenit la 20 februarie 2006.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

16. Prevederile relevante ale Codului cu privire la contravențiile administrative (“CCA”) prevede următoarele:

“Articolul 47/3. Injuria

Injuria, adică înjosirea premeditată a onoarei și demnității unei persoane prin acțiune, verbal sau în scris, atrage aplicarea unei amenzi de la șapte la cincisprezece unități convenționale sau arest administrativ pe un termen de până la cincisprezece zile.

Articolul 266. Circumstanțele, ce urmează a fi clarificate în timpul examinării cazului cu privire la contravenția administrativă

Organul (persoana cu funcții de răspundere) în timpul examinării cazului cu privire la contravenția administrativă este obligat să clarifice: dacă a fost comisă o contravenție administrativă, dacă persoana respectivă este vinovată de comiterea ei, dacă ea trebuie să fie trasă la răspundere administrativă, dacă există circumstanțe ce atenuază și ce agravează răspunderea, dacă a fost pricinuită o pagubă materială, dacă există temeiuri de a transmite materialele privind contravenția administrativă spre examinarea organizației obștești, colectivului de muncă, precum și să clarifice alte circumstanțe, ce au însemnătate pentru soluționarea justă a cazului.”

ÎN DREPT

I. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 6 § 1 DIN CONVENȚIE

17. Reclamantul s-a plâns, în temeiul articolului 6 din Convenție, că instanțele judecătorești nu au motivat suficient deciziile lor cu privire la aplicarea în privința ei a unei sancțiuni administrative. Partea relevantă a articolului 6 prevede următoarele:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, ... de către o instanță ... care va hotărî ... asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa.”

A. Cu privire la admisibilitate

18. Guvernul nu pune la îndoială aplicabilitatea articolului 6 în această cauză. Curtea reiterează că a stabilit deja faptul că „în principiu, caracterul general al Codului cu privire la contravențiile administrative („CCA”) și scopul pedepselor, care este atât de a pedepsi, cât și de a preveni, sunt suficiente pentru a arăta că, în sensul articolului 6 din Convenție, reclamanta a fost acuzat de o abatere penală” (*Ziliberberg c. Moldovei*, nr. 61821/00, § 33, 1 februarie 2005). Ea nu consideră necesar de a ajunge la o concluzie diferită în această cauză. Prin urmare, articolul 6 era aplicabil în cauza reclamantei în materie penală.

19. În continuare, Curtea trebuie să determine dacă plîngerile reclamantei sunt admisibile, în temeiul articolului 35 din Convenție, modificat prin Protocolul nr. 14 la Convenție, care a intrat în vigoare la 1 iunie 2010.

20. Curtea observă în special că în conformitate cu articolul 35 § 3 b) *in fine* o cauză poate fi declarată inadmisibilă doar dacă aceasta a fost „examinată în mod corespunzător de către o instanță judecătorească națională”. Curtea constată că în această cauză, răspunsul la întrebarea dacă cauza a fost examinată în mod corespunzător de către o instanță judecătorească națională este strîns legat de fondul pretenției formulate în temeiul articolului 6 din Convenție. Prin urmare, Curtea va examina această chestiune concomitent cu fondul cererii.

21. Mai mult, Curtea observă că cererea nu este vădit nefondată în sensul articolului 35 § 3 (a) din Convenție. În continuare, Curtea observă că cererea nu poate fi declarată inadmisibilă sub nici un alt temei. Prin urmare, cererea trebuie să fie declarată admisibilă.

B. În fond

22. Reclamanta consideră că instanțele judecătorești nu au oferit detalii despre motivul acceptării versiunii evenimentelor prezentate de R. și sancționării reclamantei, deși dovezile pe care ea le-a prezentat atestau contrariul.

23 Guvernului a susținut că instanțele judecătorești au examinat în întregime cauza, inclusiv toate probele prezentate de către reclamantă, ceea ce era clar din procesele-verbale ale ședințelor de judecată. Prin urmare, cererea reclamantei a fost de fapt de natura „instanței a patra”. Guvernul a notat că, potrivit legii, instanța de recurs nu era obligată să aducă motive și putea prezenta o versiune scurtă a deciziei.

24. Curtea reiterează că efectul articolului 6 § 1 din Convenție este, *inter alia*, de a plasa un „tribunal” sub o obligație de a efectua o examinare adecvată a declarațiilor, argumentelor și probelor, fără a prejudicia evaluarea acestora sau a faptului dacă ele sunt relevante pentru decizia sa,

avînd în vedere că Curtea nu este chemată să examineze faptul dacă argumentele sunt întrunite în mod adecvat (a se vedea *Perez c. Franței* [GC], nr. 47287/99, § 80, CEDO 2004-I, și *Buzescu v. Romania*, nr. 61302/00, § 63, 24 mai 2005). Cu toate acestea, deși articolul 6 § 1 din Convenție obligă instanțele să-și motiveze deciziile, acesta nu poate fi interpretat ca impunînd instanțelor să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument (a se vedea *Van de Hurk c. Olandei*, 19 aprilie 1994, §§ 59 și 61, Seria A nr. 288, și *Burg c. Franței* (dec.), nr. 34763/02, CEDO 2003-II). Întinderea obligației de a-și motiva deciziile poate varia în conformitate cu natura deciziei și trebuie determinată în lumina circumstanțelor cauzei (a se vedea *Ruiz Torija c. Spaniei* și *Hiro Balani c. Spaniei*, 9 decembrie 1994, Series A nr. 303-A și 303-B, § 29 și, respectiv, § 27; și *Helle c. Finlandei*, 19 decembrie 1997, § 55, *Rapoarte privind hotărârile și deciziile 1997-VIII*).

25. În cauza *Ruiz Torija c. Spaniei* (citată mai sus, §§ 29-30), Curtea a constatat că omisiunea instanțelor naționale de a se pronunța în privința obiecției reclamantului, potrivit căreia acțiunea împotriva acesteia avea un termen limită, a încălcat articolul 6 din Convenție. Omisiuni similare de a oferi motive suficiente a rezultat în constatări ale încălcării articolului 6 din Convenție în *Hiro Balani* (citată mai sus, §§ 27-28); *Suominen c. Finlandei*, nr. 37801/97, §§ 34-38, 1 iulie 2003; *Salov c. Ucrainei*, nr. 65518/01, § 92, CEDO 2005-VIII (extras); *Popov c. Moldovei* (nr. 2), nr. 19960/04, §§ 49-54, 6 decembrie 2005; și *Melnic c. Moldovei*, nr. 6923/03, §§ 39-44, 14 noiembrie 2006.

26. În această cauză, Curtea observă că reclamanta a fost sancționată pentru insultarea dnei R. la 9 iunie 2005 în apartamentul acesteia. De asemenea, Curtea notează că decizia primei instanțe a început prin mențiunea, că reclamanta a comis contravenția (a se vedea paragraful 13 de mai sus). Nici un motiv nu a fost adus nici pentru constatarea vinovăției reclamantei și nici pentru respingerea argumentelor sale menite să conteste versiunea evenimentelor prezentate de R.

27. În mod similar, deși decizia Curții de Apel este mai lungă, aceasta de asemenea a început cu stabilirea faptului vinovăției reclamantei și a urmat cu examinarea faptului dacă instanța de fond a respectat procedura, înainte de a examina chestiunea amenzii impuse reclamantei (a se vedea paragraful 15 de mai sus).

28. Mai mult, Curtea consideră că este ciudat că instanțele judecătorești naționale nu au comentat în nici un fel faptul că plîngerea dnei R. și a soțului acesteia s-a referit la o adresă (strada Viilor), pe cînd reclamanta a fost sancționată pentru insultarea dnei R. la o altă adresă (strada Mateevici, a se vedea paragrafele 8, 13 și 15 de mai sus). Aceasta nu poate fi considerată o simplă greșeală de tipar, deoarece reclamanta a prezentat un argument explicit în această privință la Curtea de Apel (a se vedea paragraful 14 de mai sus), care nu l-a comentat.

29. În final, reclamanta a prezentat o serie de argumente suplimentare, bazate pe probe, care au avut drept scop subminarea veridicității declarațiilor depuse de către R. și soțul ei (a se vedea paragraful 12 de mai sus), inclusiv admiterea lor de către instanțele judecătorești că R. nu a fost lovită de către reclamantă, contrar declarațiilor lor inițiale depuse la poliție (a se vedea paragrafele 8 și 13 de mai sus). Instanțele judecătorești naționale nu au reacționat în nici un fel la aceste argumente.

30. Curtea reiterează că este în primul rând rolul instanțelor judecătorești naționale să decidă asupra admisibilității probelor, precum și asupra relevanței și ponderii acestora pentru pronunțarea deciziei judecătorești. Totuși, în prezenta cauză, instanțele judecătorești naționale au omis să se pronunțe asupra argumentelor reclamantei prin care contesta veridicitatea declarațiilor pârtei sau să explice motivul acceptării versiunii evenimentelor prezentate de către pârte.

31. Curtea reiterează constatările sale în cauza *Suominen c. Finlandei*, (citată mai sus, § 37), după cum urmează:

„... rolul unei decizii motivate este să demonstreze părților că ele au fost auzite. Mai mult, o decizie motivată oferă părții posibilitatea de a o contesta, precum și posibilitatea ca decizia să fie revizuită de către o instanță de recurs. Doar prin adoptarea unei decizii motivate poate avea loc un control public al administrării justiției (a se vedea *Hirvisaari.c. Finlandei*, nr. 49684/99, § 30, 27 septembrie 2001, neraportat).”

Dreptul de a fi auzit, prin urmare, include nu doar posibilitatea de a prezenta argumente instanței, dar de asemenea obligația corespunzătoare a instanței de a arăta, în motivarea sa, motivele pentru care anumite argumente au fost acceptate sau respinse. Această obligație are totuși și limită, instanța poate considera necesar să nu răspundă la argumentele care sunt vădit irelevante, neîntemeiate, abuzive sau în orice alt fel inadmisibile din cauza prevederilor legale clare sau unei practici judiciare constante în privința unor tipuri de argumente similare.

32. Curtea constată că argumentele reclamantei în această cauză, cum ar fi acelea care subminează credibilitatea dnei R. sau acelea care se referă la discrepanța dintre adresa comiterii pretinsei ilegalități descrise în plîngerea dnei R. și cea menționată în deciziile instanțelor judecătorești naționale, nu erau vădit inadmisibile și erau sprijinite de probe. Mai mult, eșecul instanței de fond de a-și motiva concluzia privind vinovăția reclamantei în comiterea contravenției a împiedicat-o să conteste într-un mod eficient sancționarea sa.

33. Mai mult, se pare că instanțele judecătorești naționale nu și-au onorat obligația prevăzută de articolul 266 din Codul cu privire la contravențiile administrative (a se vedea paragraful 16 de mai sus) de a verifica dacă contravenția administrativă a fost într-adevăr comisă de către reclamantă.

34. Avînd în vedere cele menționate mai sus, Curtea consideră că reclamanta nu a beneficiat de un proces echitabil (a se vedea *Suominen c.*

Finlandei, citată mai sus, § 38 și *Grădinar c. Moldovei*, nr. 7170/02, § 117, 8 aprilie 2008). Deoarece instanțele judecătorești naționale nu au examinat argumentele și probele reclamantei și nu au specificat motivele care au stat la baza sancționării acesteia, Curtea constată că cauza nu a fost “examinată în mod corespunzător de către instanța judecătorească națională”. Prin urmare, Curtea conchide că criteriul introdus în Protocolul nr. 14 la Convenție nu este aplicabil în această cauză și că a avut loc o încălcare a articolului 6 § 1 din Convenție.

II. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

35. Articolul 41 din Convenție prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înalțelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă”.

A. Prejudiciul material

36. Reclamanta a pretins 8, 80 Euro cu titlu de prejudiciu material cauzat, care reprezintă suma amenzii aplicate.

37. Guvernul consideră că această pretenție trebuie respinsă, deoarece reclamanta a fost amendată în strictă conformitate cu legea.

38. Curtea notează că a constatat o încălcare a articolului 6 § 1 din Convenție în privința omisiunii instanțelor judecătorești naționale de a oferi motive suficiente pentru sancționarea reclamantei. Totuși, Curtea nu va specula cu rezultatul procesului împotriva reclamantei, din moment ce instanțele judecătorești și-au motivat deciziile lor. Prin urmare, Curtea nu acordă nici o sumă în acest sens.

B. Prejudiciul moral

39. Reclamanta a pretins 10000 Euro cu titlu de prejudiciu moral cauzat ei urmare a omisiunii instanțelor judecătorești de a motiva aplicarea în privința ei a sancțiunii administrative.

40. Guvernul a considerat că pretenția reclamantei este exagerată.

41. Curtea consideră că aplicarea sancțiunii administrative în privința reclamantei fără a specifica clar motivele care au stat la baza acesteia au cauzat reclamantei în mod evident un prejudiciu moral. În opinia Curții, această constatare nu acordă reclamantei o satisfacție echitabilă suficientă cu acest titlu (a se vedea, de exemplu, *Suominen c. Finlandei*, citată mai sus, § 43). Judecând în mod echitabil, Curtea acordă reclamantei suma de 1200 Euro cu titlu de prejudiciu moral.

C. Costuri și cheltuieli

42. Reclamanta a pretins 1100 Euro cu titlu de costuri de reprezentare. Ea s-a bazat pe un contract încheiat cu avocatul său, precum și pe o listă detaliată de ore pe care avocatul le-a petrecut lucrând la această cauză.

43. Guvernul a considerat că pretenția reclamantei este exagerată și a contestat numărul de ore lucrate de avocat și tariful perceput pentru o oră de lucru.

44. Curtea reiterează că costurile și cheltuielile nu vor fi acordate în temeiul articolului 41, dacă nu se va stabili faptul că acestea au fost necesare, realmente angajate și rezonabile ca mărime (a se vedea *Iatridis c. Greciei* (satisfacția echitabilă) [GC], nr. 31107/96, § 54, CEDO 2000-XI).

45. În prezenta cauză, luând în considerație documentele aflate în posesia sa și criteriile de mai sus, Curtea acordă reclamantei suma de 1000 Euro pentru costuri și cheltuieli.

D. Penalități

46. Curtea consideră că este corespunzător ca dobânda de întârziere să fie calculată în dependență de rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA

1. *Declară* cu majoritate de voturi cererea admisibilă;
2. *Hotărăște* cu 5 voturi contra 2 că a existat o încălcare a articolului 6 § 1 din Convenție;
3. *Hotărăște* cu 5 voturi contra 2
  - (a) că statul pârît trebuie să plătească reclamantului în termen de trei luni de la data la care această hotărîre devine definitivă, în conformitate cu articolul 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, care să fie convertite în lei moldovenești conform ratei aplicabile la data executării hotărîrii:
    - (i) 1200 (o mie două sute) Euro, plus orice taxă care poate fi percepută, cu titlu de prejudiciu moral;
    - (ii) 1000 (o mie) Euro, plus orice taxă care poate fi percepută de la reclamantă, cu titlu de costuri și cheltuieli;
  - (b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus pînă la executarea hotărîrii, urmează să fie plătită o dobîndă la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca

Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;

4. *Respinge* în unanimitate restul pretenției reclamantei cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 11 octombrie 2011, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

Marialena Tsirli
Grefier adjunct

Josep Casadevall
Președinte

În conformitate cu articolul 45 § 2 din Convenție și articolul 74 § 2 din Regulamentul Curții, opinia separată a judecătorului López Guerra, la care s-a alăturat judecătorul Gyulumyan, este anexată la această hotărâre.

J.C.M.
M.T.

OPINIA DISIDENTĂ A JUDECĂTORULUI
LÓPEZ GUERRA LA CARE S-A ALĂTURAT
JUDECĂTORUL GYULUMYAN

Hotărîrea pronunțată de Secțiune în prezenta cauză se referă la o amendă contravențională în sumă de 8,80 Euro, aplicată de către o instanță judecătorească moldovenească. Această amendă a fost aplicată în rezultatul unui proces național care a implicat două nivele de competență jurisdicțională și patru hotărîri judecătorești pronunțate de Judecătoria Soroca la 26 iulie 2005; de Curtea de Apel Bălți la o data necunoscută (paragraful 11); de Judecătoria Soroca la 19 decembrie 2005; și de Curtea de Apel Bălți la 8 februarie 2006.

Analizînd fondul cererii, avînd în vedere natura procesului, care se referă la o dispută verbală dintre reclamantă și o altă persoană, suma nesemnificativă a sancțiunii aplicate, faptul că această cauză a fost examinată de patru ori de către instanțele judecătorești naționale, precum și modul de examinare a cauzei descris în hotărîrea Secțiunii, nu constat vreo încălcare a articolului 6 § 1 din Convenție. În privința pretensei nemotivări a hotărîrilor judecătorești pronunțate la nivel național, după cum a fost subliniat în hotărîrea Secțiunii (paragraful 25), articolul 6 § 1 al Convenției nu obligă instanțele judecătorești să răspundă în mod detaliat la argumentele părților. Într-adevăr, cauzele cum este aceasta, care se referă la contravenții administrative minore, pot fi cu siguranță soluționate în mod corespunzător în cadrul unor ședințe de judecată, prin audierea pretențiilor părților, prezentarea probelor acumulate, adoptarea unei hotărîri judecătorești concise cu menționarea normelor aplicabile. Aceasta a fost și procedura aplicată de către Judecătoria Soroca. Mai mult, Curtea de Apel Bălți s-a pronunțat ulterior printr-o decizie mai detaliată, care conținea și o analiză a plîngerii reclamantei (paragraful 15).

Prin urmare, această opinie disidentă se referă la hotărîrea Secțiunii privind fondul cererii. De asemenea, pun la îndoială faptul dacă Curtea trebuia în general să se pronunțe asupra fondului. Secțiunea a adresat părților întrebarea dacă pretențiile reclamantei erau admisibile în temeiul articolului 35 § 3 (b) din Convenție, avînd în vedere lipsa unui dezavantaj semnificativ pentru reclamantă. Secțiunea a fost cu siguranță justificată să pună această întrebare, luînd în considerare suma redusă a amenzii aplicate, precum și faptul că chestiunea formulată de către reclamantă a fost examinată în mod amplu de către Curte. Însă, Secțiunea s-a pronunțat în favoarea admiterii cererii, deoarece a stabilit că chestiunea privind faptul dacă cauza a fost examinată în mod corespunzător de către instanța judecătorească națională (prevăzută de articolul 35 § 3 (b) al Convenției) era strîns legată de pretenția reclamantului formulată în temeiul articolului 6 al Convenției.

În opinia mea, este contrară condițiilor articolului 35 § 3 (b) această abordare, care se echivalează cu examinarea corespunderii atenției acordate de către instanța națională examinării unui dosar, cu cerințele articolului 6 din Convenție cu privire la un proces echitabil.

Potrivit jurisprudenței Curții în cauza *Holub c. Cehiei* ((dec.), nr. 24880/05, 14 decembrie 2010), cerința de a " examina în mod corespunzător ", nu ar trebui să fie la fel de strict interpretată ca și condițiile privind garantarea unui proces echitabil. Prin urmare, interpretarea Secțiunii anulează conținutul articolului 35 § 3 (b), care reprezintă o reflecție a principiului subsidiarității și garantează că Curtea va examina orice plângere ce i-a fost înaintată care nu a fost examinată în mod corespunzător de către instanța națională. Prin urmare, ar fi fost preferabil dacă această cauză era să fie declarată inadmisibilă în temeiul articolului 35 § 3 (b) din Convenție.